

Cô Dâu Chết

Contents

Cô Dâu Chết	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12: Kết	15

Cô Dâu Chết

Giới thiệu

Có thể nói đây là một câu chuyện tình yêu buồn giữa người và ma. con người thường luôn không trăn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dau-chet>

1. Chương 1

Ngày đám cưới hôm ấy, cánh hoa phòng rơi đầy nhà thờ, mọi người đứng đó chúc mừng cho hai người.

Lạ kỳ thay cô dâu được chú rể đẩy xe lăn đi vào. Mắt cô nhắm nghiền không có dấu hiệu mở ra, tay chân để ngay ngắn trên đùi. Cô mặc váy cưới màu trắng rất đẹp. Ai ai cũng nhìn cô và anh không khỏi thương tiếc, xúc động.

Cha sứ tuyên bố hai người là vợ chồng. Anh vui mừng ôm lấy cô, đeo nhẫn vào cho cô, và cầm tay cô đeo vào cho mình. Vén miếng che mặt cô lên. Cô mặt mày rất đổi xinh đẹp nhưng chẳng khác gì con búp bê được điều khiển cả.

“Đào Tịch Hàm em là vợ của anh rồi! Chúng ta là vợ chồng rồi nè! Em vui không? ”

“ ... ”

“Em yên tâm anh sẽ không để em lạnh lẽo một mình đâu. Chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi. ”

Đứng trên vách đá gió thổi êm dịu, nhìn đại dương mênh mông xinh đẹp. Sóng cuốn nhau nô đùa, xô vào hôn lấy đá.

“Em rất thích biển phải không? Chúng ta sẽ ở đây trọn kiếp. Anh sẽ ôm em cả đời! ”

Anh ôm lấy cô rồi cùng nhảy xuống nước, cả hai người sẽ cùng ở bên nhau suốt đời.

Nhưng chính trong lúc ấy...

[...]

5 năm trước...

Cô trong phòng mình hạnh phúc vô bờ nhìn chiếc áo cưới màu trắng được treo lên kia.

Tất cả đều được may rất tinh tế, các đường viền đều được may rất kĩ thuật sắc sảo, có độ sang trọng, lịch sự. Đó là váy cưới chính cô may cho mình.

Đôi tay lướt nhẹ trên chiếc áo cưới, nhắc điện thoại cô gọi cho anh:

Hỏi 1_Tút... Tút... Tút... Thuê bao...

Hỏi 2_Tút... Tút... Tút... Thuê bao...

Hỏi 3_Vẫn thuê bao...

“Chắc anh bận thôi mà! ”_cô tiếp tục gọi.

Đến gần cả chục lần cô mới được anh bắt máy:“Alô? ”

Nghe giọng anh cộc cằn trả lời cô cũng quen, dịu dàng đáp lại:“Lập Thành mai chúng ta kết hôn rồi em rất vui! ”

“Tôi thì chả vui tí nào! Vớ vẩn! ”_rồi anh cúp máy.

Lòng cô đau nhói vô cùng. Cô đã thích anh 10 năm rồi từ khi gặp anh cô đã biết mình định sẵn cho anh. Nhưng anh thì không yêu cô đâu. Anh từng rất quý cô như em gái nhưng vì bị ép hôn từ hai năm trước anh bắt đầu lạnh nhạt với cô.

[...]

Hôm đám cưới, đã đến giờ làm lễ rồi mà anh chưa đến. Cô sốt ruột lo lắng, thầm cầu nguyện cho anh.

“Thành anh sẽ không sao chứ? Nhất định anh sẽ đến mà! Chứa Ơi xin giúp con! ”

Lễ cưới hôm ấy một mình cô bước vào lễ đường dưới con mắt thương hại của mọi người.

Cô cắn chặt môi không cho bản thân khóc. Tự mình lấy mình, tự mình đeo nhẫn và tiếp khách mà không có chồng. Nhục nhã, đau đớn đến nhường nào.

Cô đi ra một chỗ vắng gọi cho anh:“Thành tại sao anh lại không đến? ”

Bên kia là giọng nữ ẻo lả:“Chào Tịch Hàm cô dâu tội nghiệp! ”

“Chị... Chị Hữu Năng? ”_tim cô bị xé đau mạnh.

“Phải! Em nhớ chị là chị mừng rồi! Em vốn biết Lập Thành yêu mình chị ai bảo em cố ý cướp làm gì? Hôm nay lại làm cô dâu đáng thương. Anh ấy đang tắm, bọn chị sẽ ra nước ngoài... Hưởng tuần trăng mật! Haha... Chào em cô dâu tội nghiệp! ”

Cô ngồi bệt dưới đất. Váy cưới lấm lem cát bụi. Từng giọt nước mắt cô rơi:

“Là em ngu lắm phải không? Em ngu nên yêu anh. Em ngu lắm! ”_cô để nước mắt rơi trên má mình.

“Tại sao lại đối với em như thế? Tại sao! ”_cô mặc kệ hết lớn lên, lòng nặng trĩu. Anh không thương cô thì cũng nên hôm nay đến làm lễ chứ? Vì cơ gì lại đi cùng chị ta?

#Còn

2. Chương 2

Cô lủi thủi một mình lái xe hơi về nhà của vợ chồng mình. Nhưng nơi ấy lại chẳng có bờ vai để cô nương tựa, cũng chẳng có người gọi là chồng để mà gọi, để mà thương.

Mở cánh cửa nhà ra, không khí thật ngọt ngào một mảng tối đen quây kín mịt mù. Tách. Cô bật đèn lên đi lại ngồi bệt trên sofa nhìn cảnh tượng buồn hắt buồn hiu xoáy mạnh lòng ngực mình.

Rồi sau này từng ngày từng ngày cô phải trải qua cuộc sống như thế nào đây? Chẳng lẽ cưới một người mình thật tâm yêu khó như thế?

[...]

Hơn hai tuần sau ngày cưới anh chưa về nhà, cô cũng chẳng dám về nhà mẹ. Ngày cưới hôm ấy là đã nhục nhã lắm rồi.

Cạch.

Cô đang dọn dẹp nhà cửa thì ánh sáng từ ngoài chiếu vào, ánh sáng mà hơn hai tuần nay cô chưa thấy.

Cô ngược mắt lên thấy anh thì vui mừng khôn xiết:

“Anh... ”

Chưa kịp nói hết câu thì lại thêm tiếng động lạch cạch cửa vali:

“Chào Tịch Hàm! ”_một người con gái xinh đẹp quẩy rữ bước vào căn nhà của cô và anh.

“Tại sao? Tại sao chị ta lại ở đây? ”_cô đưa tay chỉ thẳng mặt chị ta hỏi.

“Anh... Hình như Tịch Hàm ghét em thì phải? Con bé không thích em... Huhu... ”_chị ta làm ra vẻ yếu đuối nắm lấy tay anh khóc.

Anh đau lòng quay sang ôm ả vào lòng vỗ về:“Ngoan đừng khóc! Trong nhà này em là vợ anh! Cô ta... Chẳng là gì! ”

Cô đau nhói nhìn anh thốt ra lời nói ấy. Đau xé ruột gan của mình. Cô nhìn ả ta nở nụ cười đắc ý thì mặt mày khó chịu hơi nhăn nhó. Anh vì sao có thể không cho cô chút danh dự của người vợ như vậy?

“Lập Thành anh hiền ngang đưa tình nhân về nhà, anh chính là người có lỗi. Anh là muốn công kích em sao? ”

“Nhìn cô đi! Giống người vợ sao? Lem luốc xấu xí như chuột lột thế kia xứng với tôi à? À mà tôi với cô đâu có yêu nhau. Cô là loại đàn bà dê tiện chen chân vào phá hạnh phúc người khác.”

Cô không thể nào ngờ được lại có cái lí luận cho rằng vợ hợp pháp trên giấy tờ lại là kẻ dê tiện phá hoại hạnh phúc người khác. Đây là luật lệ gì vậy hả?

“Không phải em! Là chị ta mới đúng! Chị ta là kẻ thứ ba chen chân vào hạnh phúc của anh và em! ”
Vừa nghe cô xúc phạm ả, anh đã tức giận không kiềm được nữa mà tiến lại vung tay lên.
Nhìn bàn tay lơ lửng trên không trung chuẩn bị tấn công mình cô không né mà đối mặt trực diện với nó.
Chát.

3. Chương 3

Chát

“Tôi cấm cô xúc phạm cô ấy! ”

Cô quay lại nhìn anh, ánh mắt tràn đầy bi thương, thống khổ:

“Anh sợ chị ta bị xúc phạm. Vậy còn em thì sao? ”

Anh ôm lấy chị ta, không thềm trả lời hất cô sang một bên đi lên lầu.

Cô quay lại chạy theo, lên tầng hai đứng trước phòng hai người cô đang tay chân lại:

“Không được đây là phòng của tôi! ”

“Tránh ra! ”_anh gần từng chữ vẫn ôm chị ta trong ngực.

“Không! Đây là phòng tân hôn của anh và em. Em không cho phép! ”

“Tôi nói một lần nữa... Tránh... Ra...”_anh bóp cằm cô sức lực càng mạnh hơn.

Ả ta làm ra dáng vẻ điềm đạm nắm lấy tay anh:“Anh ơi! Em... Em ở phòng khách cũng được mà. ”

“Anh không thể để em chịu thiệt được! ”

Anh đau lòng nhìn ả, nhìn dáng vẻ cam chịu của ả mà anh thấy thương thấy đau lòng. Tay anh vẫn không buông ra mà bóp chặt cằm cô.

“Ồ... Tha... Tha... Em... E.... Ra...”_cô cầm lấy tay anh nói.

Anh liếc con người sắc bén nhìn cô:

“Nhường phòng này cho cô ấy! ”

“T... Tuyệt đối... Đối... Không...”_cô sắp không chịu được nữa rồi. Lực bóp của anh quá mạnh cô rất đau.

Cô vùng vẫy,cổ kháng cự thoảng ra, chân quơ loạn xạ, đập đại khái vào không khí.

Ả ta thừa cơ hội té ngã:“A! Sao em lại đập chị? ”

Anh quay lại lo lắng cho ả, thả cô nhưng anh không ngờ là mình đang đứng ở hành lang cầu thang.

Buông cô ra bất ngờ, cộng với lực đẩy quá lớn cô không thể giữ được thăng bằng ngã ra phía sau lộn ngược người xuống cầu thang.

“A! ”

Cô nhìn lên trên, thân thể lơ lửng trên không trung. Anh ôm lấy ả, hai người cùng nhìn cô rơi xuống không chút tiếc thương.

Rầm.

Cô nằm dưới sàn nhà, đầu truyền tới cơn đau nhứt mạnh, máu từ đầu cô chảy ra và cô chẳng còn biết gì nữa.

Trước khi chết, cô mỉm cười nụ cười chua chát. Cưới chồng ai bảo sẽ hạnh phúc? Đúng là đời người con gái, 12 bến nước, trong nhờ đục chịu, là phận lực bình trôi nổi trên sông biết đâu mà lần.

May mắn có được chồng yêu thương thì hạnh phúc. Còn không thì như cô đây, cái chết quá bi thương cho tuổi đời quá trẻ và cuộc sống hôn nhân chỉ vỏn vẹn 2 tuần. Thậm chí như một cô dâu chết, chả có chồng bên cạnh.

4. Chương 4

Nhìn cô nằm dưới đất máu me kinh người. Ắ ta vội nắm lấy tay anh:

“Anh ơi em ấy... Em ấy... ”

Anh và ả cùng đi xuống dưới, anh bế lấy cô chở cô tới bệnh viện.

Khi tới nơi, họ ở lại để xem cô sống chết ra sao. Anh ôm lấy cơ thể run rẩy của ả vào lòng. Ắ nắm lấy tay anh dù trong lòng rất vui nhưng giả bộ:

“Anh ơi là lỗi của em... Là em sai... Em không nên cùng anh qua lại, hại em ấy như vậy... Huhu... ”

Anh ôm lấy đầu ả ta đặt vào trong ngực: “Đừng khóc không phải lỗi của em! Cô ta chết cũng tốt anh sẽ cưới em về nhà làm vợ. Cho em danh phận.”

“Nhưng... ”

“Đừng lo! ”

Hơn ba tiếng đồng hồ dài đằng đẳng, cuối cùng bác sĩ cũng đi ra:

“Hai người là người nhà bệnh nhân sao? ”

“Phải! ”

Bác sĩ nhẹ nhàng nói: “Cô ấy bị chấn thương sọ não rất lớn, đầu bị va chạm mạnh mất đi ý thức của mình. ”

“Ý ông là cô ấy...”_anh nhìn bác sĩ chả chút thương tiếc hỏi lại rất thờ ơ.

“Gia đình nên chuẩn bị tinh thần cô ấy sẽ là người thực vật, không biết có qua khỏi hay không. ”

Anh và ả rất vui khi nghe được tin ấy. Cô gần như là chết vậy họ có thể đến với nhau chẳng sợ gì nữa.

Đưa ngay ả ta đến nhà mẹ, ả ta làm ra dáng vẻ thùy mị: “Cháu chào bác! ”

“Không dám! ”_mẹ anh quý phái ngồi uống trà khinh bỉ nhìn ả.

Anh đem ả ngồi đối diện mẹ mình trình bày sự việc. Mẹ anh chấn kinh không thể tin con trai bà làm ra việc mất nhân tính như thế.

“Con... Con... Lập Thành sao con lại tàn nhẫn như thế chứ? Con bé yêu con như vậy chúng ta muốn hai đứa đến với nhau nên nghĩa vợ chồng. Ngày cưới con không về đã đành giờ còn làm ra chuyện này. Mẹ thật thất vọng.”

Anh mở miệng ra nói mà chẳng nghĩ đến cô trong tâm trí chút nào:

“Mặc kệ! Là cô ta chuốc lấy. Người con yêu là Hữu Năng giờ cô ta thành như vậy rồi, cũng như là ý Trời đi. Mẹ nên chấp nhận, con sẽ sớm cưới Hữu Năng về làm vợ. ”

Mẹ anh tức đến lên cơn đau tim, bà ôm lấy ngực nhìn anh:

“Được... Được... Ta sẽ chống mắt lên xem hai người các người hạnh phúc ra sao? Ta sẽ xem đến cuối cùng...”

Anh ôm ả rồi đi, ả vui sướng vô cùng, cứ ngỡ là sẽ đợi lâu lắm ai ngờ chẳng cần phải đợi bao lâu nữa là sẽ làm dâu nhà giàu rồi.

5. Chương 5

Vote

Chap-5

350 23 5

Chưa bao lâu, đám cưới linh đình của anh và ả ta sẽ diễn ra vào ngày mai. Anh đưa ả về nhà, cho ả ở cùng mẹ anh.

Ả ta ngồi trong phòng vô tư nói chuyện điện thoại với bạn mình:

“Haha ngày mai là đám cưới rồi tớ vui quá! Đợi sau khi cưới xong tớ sẽ đánh cắp tài liệu mật cho ba tớ. ”

“...”_đầu dây bên kia không biết nói gì mà cô ta nói lại.

“Yêu sao? Yêu chứ! Nhưng ba tớ quan trọng hơn. Công ty ba tớ cũng bởi vì sức chèn ép của anh ấy mà không phát triển nổi. ”

“...”

“Ay da! Anh ta làm gì biết nhà tớ có công ty chứ! Từ lúc anh ta lên làm chủ tịch tập đoàn Lập thị ba tớ chẳng ngày nào ăn ngon ngủ yên. Tớ thật thương ba. Nên tớ phải nhanh làm việc này. Có lỗi gì chứ. Ai bảo anh ta quá mức thâm độc trên thương trường. Bình thường thôi! ”

Lúc này mẹ anh đứng ở ngoài cửa vô tình nghe được cuộc trò chuyện không mấy hay ho này. Ly nước trên tay bà rơi xuống đất phát ra âm thanh.

Ả ta giật mình quay lại nhìn, mặt sợ xanh mặt ú ớ:“Bác... Bác gái... Bác gái cháu...”

“Tôi sẽ nói với Lập Thành! ”_mẹ anh quay lưng bỏ đi.

Ả ta vội chạy theo, kế hoạch sắp thành công ả ta không thể vì chút sơ xuất của mình mà để hư chuyện, đảm bảo cha ả ta sẽ giết ả mất.

“Không được! Bác gái... Bác gái...”

Ả đuổi theo tới hành lang, mẹ anh đi nhanh quá ả đuổi không kịp. Lúc này ả với tay nắm lấy áo mẹ anh không ngờ vì vội vã mà ả dùng một lực không mạnh không nhẹ đẩy bà lăn xuống cầu thang.

Ả kinh hãi nhìn mẹ anh lăn từng bậc từng bậc xuống dưới.

Người hầu trong nhà lớn nhỏ đều chứng kiến cả, anh đứng lúc đi làm về vừa mở cửa đã nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này, không ngờ được người anh yêu lại nhẫn tâm làm ra việc này. Anh chạy lại ôm lấy mẹ anh:

“Mẹ! Mẹ ơi?”_anh nắm lấy tay bà đặt lên mặt mình.

Bà nhìn anh yếu ớt:“Lập... Lập Thành...ơ... Cô ta... Cô ta muốn lấy tài sản của con... Ố... Ố... Muốn hại nhà chúng ta... Ố... Con không nên nghe theo cô... Cô...”

Chưa nói hết câu mẹ anh đã ngất đi, ôm lấy đầu chảy máu của mẹ mình mà anh đau lòng hối hận vô cùng. Tức giận nhìn ả đứng chết trân:

“Tệ Hữu Năng! Mẹ anh có chuyện gì... Anh liều chết với em! ”

“Không... Không em... Lập Thành em không cố ý...”

Lúc này người hầu trong nhà làm chứng tất cả chống lại cô ta:

“Cậu chủ là cô ấy gây sự với bà chủ! ”

“Cậu chủ cô ta đuổi theo bà chủ khiến bà ấy như vậy, là cô ta đẩy bà chủ.”

“Cô ta là hung thủ! ”

“Là cô ta! ”

Những lời bủa vây làm cô ta muốn điên lên, nhìn anh lắc đầu: “Không phải em!”

Sau khi đưa mẹ mình tới bệnh viện, tình trạng không nguy kịch lắm, anh thả phào ở lại một đêm chăm sóc bà rồi về nhà.

Anh lên phòng tìm ả, vừa bước vào phòng đã nghe ả ở trong phòng tắm nói chuyện:

“Ba ơi giờ sao đây? Con lỡ hại mẹ anh ấy như vậy, anh ấy chắc chắn rất tức giận đi. Kế hoạch của chúng ta coi như xong. Hôm nay là ngày cưới, anh ấy còn chưa về. Mặt mũi để đâu chứ? Thiệp mời đã gửi hết rồi ba ơi. Con không muốn như con ngu Tịch Hàm làm cô dâu chết đâu. ”

Nghe những lời này tim anh đau nhói, thì ra ả đến bên anh vì lợi ích riêng mình. Vậy mà anh coi ả như báu vật mà nâng niu cưng chiều.

Đột nhiên nhớ tới cô, một cô dâu mà anh đã bỏ quên trong ngày cưới, một cô dâu mà anh tàn nhẫn giết chết. Cô ngoan hiền như thế, nếu làm con dâu mẹ anh thì tốt quá. Có phải đây là quả báo cho anh không?

Ả bước ra ngoài hốt hoảng nhìn anh ngồi trên giường: “Anh... Anh về bao giờ? ”

“Em sao vậy? Hôm nay là ngày cưới chúng ta anh phải về chứ. Anh đâu để em cô đơn được! ”_anh đi lại xoa đầu ả.

Ả run sợ: “Thật... Thật sao? ”

Anh cười mỉa mai nói: “Tất nhiên rồi! Nhưng mà.... Mẹ anh bị em hại nằm trong bệnh viện một chút lời hỏi thăm em cũng không có sao? Cô dâu ngoan của anh? ”

6. Chương 6

“Mẹ anh bị em làm cho thành ra như vậy? Em chẳng lẽ không hỏi thăm được một câu sao? Cô dâu ngoan của anh!”_anh nâng cằm ả ta lên hỏi.

Ả ta run sợ nhìn anh, đưa bàn tay nắm lấy khuỷu tay anh ấp úng: “Em... Em... Em định hỏi thăm bác ấy, bác sao rồi anh? ”

Chát.

Tất ả ta một bạt tai không thương tiếc, ả té ngã xuống đất đau đớn nhìn anh. Anh nghiêng răng nghiêng lợi:

“Tôi thật kinh tởm con người của cô. Tôi coi trọng cô như vậy, vậy mà cô lại lừa dối tôi. Đê tiện!”

Ả bò tới ôm lấy chân anh: “Không... Không phải như vậy là ba em, ba em xúi giục em. Em không có ý lừa dối anh đâu mà. Em thật lòng yêu anh. ”

“Yêu tôi? Hay yêu tài sản của tôi? ”

Ả ta cố gắng đứng dậy ôm lấy anh khóc lóc: “Huhu Lập Thành chẳng lẽ bao năm qua em ở bên anh, anh cho em là loại người vậy sao? ”

Nhìn ả ta khóc lóc anh giờ chỉ thấy chán ghét mà thôi, thật giả tạo vô cùng:

“Phải! Yêu nhau ngần ấy năm vậy mà tôi không nhận ra bộ mặt gớm ghiếc của cô. Hôn lễ hôm nay hủy bỏ, cô... Cút ra khỏi đây nhanh! ”

Ả níu kéo anh không buông lo lắng biện minh, ả không thể nào mất anh được:

“Không anh không thể làm vậy với em. Lập Thành anh tha cho em lần này thôi, một lần thôi anh, em hứa sẽ không như vậy nữa. Sẽ không nghe lời ba, không lừa dối anh nữa đâu. ”

Anh quay lại nhìn cô ta: “Không đi phải không? Được! ”

Ả ta khiếp sợ nhìn anh, anh tức giận đi lại cầm bộ váy cưới đang treo kia xé rách. Ả ta cản lại:

“Thành anh điên à? Đừng xé đừng xé nữa! Thành đừng lại đi! ”

“Áo cưới nè! Hôn lễ nè! Tôi hận mình không thể xé xác cô như chiếc áo cưới rẻ tiền này. ”

Anh điên cuồng xé mặc ả đứng bên níu tay khóc lóc:

“Làm ơn em xin anh! Đừng xé nữa mà! Lập Thành đừng... ”

Anh xé nát váy cưới thành nhiều mảnh vải tung tóe trong phòng, rồi đi qua tủ đồ lấy vali bỏ đồ cô ta vào rồi đi lên sân thượng xuống đất:

“Cút! ”

“Không... Lập Thành đừng mà... ”_ả ta tuyệt vọng ôm lấy anh nhưng bị anh hất hủi nằm trên đất.

Lát sau, biết không thể cứu vãn nữa, ả lủi thủi đi xuống sân xếp lại vali đã bị bể tan nát, thu dọn đồ rồi nhìn vào bên trong nhà. Anh đang đứng trên lầu nhìn xuống cô ta, anh nhìn lần cuối rồi bỏ đi vào phòng.

“Người đâu lên dọn phòng này cho tôi. ”

“Dạ! ”_người hầu cũng một phen khiếp vía, thật máu lạnh đi, lúc còn yêu thì ai bảo cũng không nghe sủng ái vô hạn. Hết yêu rồi vứt bỏ như rác rưởi, tình yêu và lòng tin thật đáng sợ.

7. Chương 7

Đuổi ả ta ra khỏi biệt thự, anh lái xe đi đến thăm mẹ mình.

Bà bị băng bó ở cổ phải ngồi xe lăn nhưng bà vẫn không giận hờn anh. Bà nằm cùng bệnh viện với cô, vừa tỉnh dậy bà đã đòi anh đẩy qua phòng bệnh cô.

Nhìn cô thành người thực vật nằm trên giường dây nhợ quần quanh người, đây là người vợ mà anh hất hủi hay sao? Là người con gái yêu anh?

“Tịch Hàm thật tội nghiệp! Con bé chẳng làm sai gì ngoài việc suốt 15 năm trời yêu con, chờ đợi con. Cuối cùng nó lại trả giá cho tình yêu quá lớn. ”

Anh nhìn cơ thể yếu ớt, gương mặt tái nhợt nhưng vẫn còn xinh xắn của cô thì vô cùng hối hận, thương xót vô cùng.

Anh nhớ cô bé hàng ngày mua kẹo chạy đến cho anh, anh nhớ cô bé lúc nào cũng muốn anh bế, anh nhớ cô bé cố gắng học vượt lớp để học chung lớp với anh. Tất cả, tất cả kỷ ức ủa về như một cuốn phim làm tim anh nhói mạnh.

Từ đó, mỗi ngày anh đều đến thăm cô trong bệnh viện với một đóa hoa thật tươi. Tự mình cắm bó hoa vào trong bình, tự mình lau người cho cô, còn cố gắng gọt trái cây chờ cô dậy ăn dù biết đó chỉ là vô ích.

Anh vẫn làm như vậy mặc dòng thời gian trôi qua, người con gái ấy vẫn không tỉnh dậy như mong ước của anh. Anh làm tất cả không biết vì áy náy, thương hại, hối hận hay vì anh yêu cô nữa.

[...]

10 ngày sau...

Anh vẫn mang đóa hoa hồng thật tươi đến tặng cô, cúi đầu hôn lên trán cô:

“Chào em! Cô Gái xinh đẹp!”

[...]

18 ngày sau...

Vẫn phong thái đó, vẫn hình ảnh ấy anh lại vào bệnh viện. Nén lại một chút, anh gọt trái cây để lên đĩa.

“Trái cây anh gọt rồi! Em đừng làm biếng nữa dậy ăn đi! ”

[...]

33 ngày sau đó...

Bó hoa vẫn có, người vẫn có, anh nhẹ nhàng lau người cho cô:

“Em hư quá đó! Sao lại ngủ mãi vậy hửm? ”

[...]

86 ngày trôi qua như một cơn gió...

“Tịch Hàm em ngủ lâu rồi sao còn để anh chờ mãi như vậy? Em còn giận anh sao? ”

“...” _anh nắm tay cô đặt lên má mình như đường như các cơ vẫn không động đậy.

“Em ngoan dậy đi, anh Thành sẽ đi mua kẹo cho em! Mua bánh cho em!”

[...]

269 ngày...

Lần này anh đến bệnh viện mang theo một hộp nhẫn cưới cùng bó hoa thật to.

“Tịch Hàm! Anh nghĩ anh yêu em mất rồi đó! ”

“...” _anh đặt bó hoa lên người cô cười nói.

“Buồn cười lắm phải không? Có lẽ cả thế giới này sẽ nghĩ anh điên nhưng không sao đâu. Anh không quan tâm bọn họ, dù em là gì ra sao anh vẫn yêu. ”

“...”

“Anh yêu em! Không cần hằng ngày em phải mặc đẹp cho anh ngắm. Không cần đưa đón em đi chơi, hẹn hò như bao cặp đôi khác. Không được nghe giọng em mỗi ngày, không được em hôn dỗi nhưng anh sẽ yêu sự im lặng ấy của em. Đơn giản vì anh yêu em. ”

Anh quỳ xuống bên giường bệnh của cô, nắm lấy tay cô mở hộp nhẫn ra lấy chiếc nhẫn quý giá được thiết kế riêng đeo vào cho cô:

“Em đã từng muốn có cuộc hôn nhân tốt đẹp với anh phải không? Nhưng anh đã phá hủy nó. Không sao! Anh xin lỗi! Anh sẽ cho em một cuộc hôn nhân tốt đẹp hơn, một đám cưới trọn vẹn. Cho anh cơ hội làm chồng em nhé? ”

Các cô y tá vô tình bắt gặp cảnh tượng này, họ xúc động vô cùng che miệng lại khóc vừa xót cho anh mà cũng xót cho cô nữa. Tại sao trên đời lại có nhiều câu chuyện tình yêu đáng thương vậy chứ?

8. Chương 8

Ngày 300

Tại một tập đoàn lớn giữa lòng Sài Gòn...

“Giám đốc hôn lễ đã chuẩn bị xong hết rồi ạ! ”_nam thư ký đứng trước bàn làm việc của anh nói.

Anh vẫn chăm chú xử lý công việc lạnh lùng trả lời qua loa:“Ừm! Tốt lắm! ”

Anh thư ký định rời đi nhưng vẫn còn có cái gì đó muốn anh ta làm rõ:

“Giám đốc ơi! Chẳng lẽ anh muốn cưới cô ấy thật sao? ”

Anh nhíu mày, đóng hồ sơ lại nhìn anh ta:“Ý cậu là gì? ”

“Cô ấy... Cô ấy là người thực vật? ”

“Như cậu đã nói rồi đó... Người thực vật! Có chứ người có nghĩa cô ấy vẫn có đủ điều kiện làm vợ tôi. Chỉ cần tôi yêu cô ấy thì dù cô ấy là người điên hay người chết tôi vẫn yêu. ”

Anh thư ký hổ thẹn cúi đầu, anh đi lại lấy áo vest khoác lên người:“Chuẩn bị xe tôi muốn đến thăm vợ tương lai của mình. ”

“Dạ! ”

[...]

Ngày 307

Tại bệnh viện lớn...

Anh ngồi trong bệnh viện tay đan vào tay cô cười hạnh phúc:“Mai là đám cưới của chúng ta rồi đó. Em có vui không? ”

Anh nói không có hồi âm lại nhưng suốt ba trăm mấy ngày qua anh vẫn làm như vậy. Thì ra tình yêu thật sự mà bấy lâu này anh cần là đây sao?

Không cần phải có người kề bên mỗi tối, không cần có người cần nhằn mỗi sớm mai. Chỉ cần khi mình muốn là lập tức thấy được người đó. Được cảm nhận hơi thở của người đó là đủ rồi.

Anh vuốt ve nhẹ mái tóc của cô, tóc vẫn được chăm sóc mỗi ngày rất bóng mượt mềm mại:

“Em sẽ là cô dâu đẹp nhất nhé? Ngày mai nữa thôi chúng ta sẽ bên nhau. ”

[...]

Và rồi ngày mai... Cái ngày hạnh phúc ấy đã đến.

Anh cho người chuẩn bị váy cưới mặc cho cô, làm cho cô thật xinh đẹp, đặt cô ngồi vào xe lăn đưa đến nhà thờ nơi mọi thứ đã chuẩn bị sẵn.

Anh đi ra đón cô, tay vịn vào thanh giữ xe đẩy cô vào đền thánh trước con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người. Hoa hồng tươi rơi trước mắt tựa thanh xuân cô như héo úa. Những giọt nước mắt bất giác rơi của người tham dự, thời gian chậm chậm, không gian yên ắng lạ thường.

Ngày đám cưới hôm ấy, cánh hoa rơi đầy nhà thờ, mọi người đứng đó chúc mừng cho hai người.

Lạ kỳ thay cô dâu được chú rể đẩy xe lăn đi vào. Mắt cô nhắm nghiền không có dấu hiệu mở ra, tay chân để ngay ngắn trên đùi. Cô mặc váy cưới màu trắng rất đẹp. Ai ai cũng nhìn cô và anh không khỏi thương tiếc, xúc động.

“Lập Thành con có đồng ý lấy Đào Tịch Hàm làm vợ, sẽ yêu thương chăm sóc cô ấy chung thủy cả đời. Dù có giàu sang khỏe mạnh hay bệnh tật nghèo đói không? ”

“Con đồng ý! ”

Cha sứ hỏi anh xong nhìn qua cô khó xử lại nhìn anh:“E hèm... Ừm... ”

Anh gật đầu như một dấu hiệu đồng ý, mọi người trong nhà thờ đều chấp tay cầu nguyện xin điều kỳ diệu sẽ xảy ra với đôi tình nhân tội nghiệp này.

“Đào Tịch Hàm con có đồng ý lấy Lập Thành làm chồng, sẽ yêu thương chăm sóc chung thủy cả đời với anh ấy. Dù giàu sang khỏe mạnh hay bệnh tật nghèo khó hay không? ”

Tất cả mọi người hồi hộp nhìn cô, vẫn im lặng, giữa không khí ấy một giọng nói bất ngờ vang lên:

“Cô ấy đồng ý thừa cha! ”_thì ra là của anh.

Cha sứ tuyên bố hai người là vợ chồng. Anh vui mừng ôm lấy cô, đeo nhẫn vào cho cô, và cầm tay cô đeo vào cho mình. Vén miêng che mặt cô lên. Cô mặt mày rất đỏ xinh đẹp nhưng chẳng khác gì con búp bê được điều khiển cả.

“Đào Tịch Hàm em là vợ của anh rồi! Chúng ta là vợ chồng rồi nè! Em vui không? ”

“ ... ”

“Em yên tâm anh sẽ không để em lạnh lẽo một mình đâu. Chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi. ”

Đứng trên vách đá gió thổi êm dịu, nhìn đại dương mênh mông xinh đẹp. Sóng cuốn nhau nô đùa, xô vào hôn lấy đá.

“Em rất thích biển phải không? Chúng ta sẽ ở đây trọn kiếp. Anh sẽ ôm em cả đời! ”

Anh ôm lấy cô rồi cùng nhảy xuống nước, cả hai người sẽ cùng ở bên nhau suốt đời. Dòng nước bao bọc lấy đôi vợ chồng son mới cưới, sóng vỗ mạnh mẽ hơn. Những chú cá vô tình quây quanh họ. Tạo thành một cảnh tượng thê lương.

Nhưng chính trong lúc ấy...

9. Chương 9

Chính ngay lúc mà tưởng rằng không thể nào cứu vãn được nữa, hai con người ấy sẽ cùng nhau đi đến nơi xa xôi lắm ấy. Thì lúc ấy một con người đã vực dậy.

“Ừm... Ừm... ”_cô vùng vẫy tay thoát khỏi biển cả mênh mông, nhưng biển cả ấy cứ nhấn chìm cô.

Anh cảm nhận được người mình ôm đã tuột ra khỏi tay mình anh không thể nhìn thấy gì dưới biển cả. Anh theo quán tính quơ tay chạm phải tay cô bắt lấy nó.

“Ừm... ”

Cả hai ngoi lên trên mặt nước sóng biển cứ đánh vào hai người. Anh nhìn cô mắt đã mở trong cái thời khắc này thật diệu kỳ.

“Tịch Hàm em... Em cuối cùng tỉnh rồi! Tạ ơn Chúa! ”_anh vui mừng ôm lấy cô, vuốt ve lưng cô trấn an. Anh dùng hết sức bơi vào bờ. Bơi tới một tảng đá lớn anh đặt cô nằm trên đá, vuốt ve mặt cô:

“Không sao rồi! Không sao rồi! Có anh đây! ”

Cô nghe được anh nói, đảo đôi mắt nhìn lấy xung quanh. Tại sao mình lại thành ra bộ dạng này, tại sao anh lại ở đây?

Giọng cô khàn đặc nói:“Sao anh lại đưa em đến đây? Đây là áo cưới của em may mà? ”

“Tịch Hàm anh biết em sẽ không thể tin điều này đâu, anh rất yêu em. Hôm nay là ngày cưới của mình đó.”

“Anh nói gì vậy? Còn chị Hữu Nàng? ”

“Về nhà đi, chắc em lạnh lắm anh sẽ kể cho em nghe nhé? ”_anh nắm tay cô kéo cô dậy nhưng hình như có gì đó không đúng, chân cô không thể cử động.

“A! ”_ cô ngã vào lòng anh khó hiểu, tâm trí cô chợt nhớ đến vụ té lầu ngày hôm ấy. Chẳng lẽ đây là hậu quả sao? “Chân em bị sao vậy anh? ”

Anh ái ngại nhìn cô: “Anh bế em! Lên xe rồi hãy nói! ”

Theo đường đá khó đi anh bế cô đến nơi xe ô tô khi này mà anh đậu, chìa khóa vẫn còn, anh mở cửa xe ngồi vào trong. Ôm cô ngồi trên đùi mình, khởi động xe rồi đi.

Trên xe anh ngồi kể lại cho cô mọi chuyện xảy ra cách ân cần, thành thật. Cô không thể tin được là anh có thể yêu mình.

Nhìn qua kính chiếu hậu cô đỡ dẫn anh đau lòng hỏi: “Anh biết thời gian qua anh đối xử khốn nạn với em nhưng xin em đừng giận anh nữa, em tha lỗi cho anh nhé em? Cho anh được làm chồng em được không? ”

Cô không biết phải trả lời anh như thế nào cả, cô rất mệt mỏi, nhìn chiếc nhẫn cưới trên tay mà lòng nặng trĩu.

“Tịch Hàm không cần trả lời vội, anh có thể chờ.”

Lái xe đưa cô về biệt thự trước sự ngỡ ngàng của mọi người, anh gọi bác sĩ gia đình đến khám cho cô.

“Cô ấy sao rồi? ”_anh nắm tay cô ngồi trên giường hỏi.

“Cô ấy tạm thời không thể đi lại được e phải ngồi xe lăn.”

“Cái gì? Vậy có khả năng đi lại không hả? ”

“Có thể chỉ cần luyện tập! ”

Anh chờ bác sĩ về mới nhìn sang cô đầy hối hận, cô đắp mền che mặt né tránh anh.

Anh mệt mỏi tuyệt vọng, nhưng anh sẽ dùng mọi cách để trả cô nguyên vẹn và khiến cô yêu anh lại.

“Tịch Hàm em không định tha lỗi cho anh sao? ”

“Em mệt rồi! Anh ra khỏi phòng đi để em nghỉ ngơi! ”

10. Chương 10

Sau khi bị cô đuổi ra khỏi phòng anh không biết phải làm gì nữa cả, cô đang hận anh phải không, cô rất ghét anh đúng chứ?

Cô ghét anh cũng phải, anh đã khiến cô ra nông nổi như thế này cơ mà, khiến cô không thể đi lại cứ phải ngồi trên xe lăn, cả thanh xuân dành cho anh lại bị hủy hoại như vậy làm cho cuộc sống cô trở nên khốn khổ.

Đi về thư phòng mở tủ rượu lấy ra một chai rượu đỏ rót vào ly, vừa nhâm nhi vừa suy nghĩ lại quá khứ.

Ngày đó là lúc mà cô vừa chuyển tới khu anh ở, lúc ấy anh và Hữu Năng đang chơi anh vô tình đá trái bóng vào đầu cô làm cô ngã:

“A! Đau quá! ”

Anh đi lại xoa đầu cô lo lắng: “Em gái em đừng khóc mà anh mua kẹo cho em nha? ”

“Dạ! ”

Từ đó cả cô, anh và Hữu Năng cùng chơi chung với nhau, anh thương cô như em gái.

“Ây da Lập Thành chân em bị trật rồi! ”

Anh buông tay Hữu Năng đi lại cồng cô trên vai rồi cả ba cùng đi ăn kem. Lúc ấy thật tốt biết bao, cả ba người bọn họ đều sống vui vẻ. Lúc ấy anh biết cô yêu anh nhưng anh đơn thuần coi cô là em gái thôi.

Đó chỉ là quá khứ tất cả giống như một cuốn sách lại phải lật sang trang mới. Anh nâng ly rượu lên làm một hớp vào bụng, chất lỏng rót từ từ vào trong cơ thể anh. Anh sẽ dùng cả đời này để yêu thương cô, bù đắp cho cô.

Cạch...

Quay trở về phòng, cô đã ngủ rồi, anh cười vuốt tóc cô rồi thay quần áo lên giường ngủ với cô.

Vòng tay ôm cô vào lòng anh hít lấy mùi hương trên tóc cô thật thơm, thật dễ chịu.

Cứ ôm cô như thế cho tới sáng cô vẫn rất ngoan nằm trong lòng anh. Khi ánh mặt trời chiếu qua khe cửa lọt vào phòng chạm đến ánh mắt cô làm cô nheo mắt thức dậy, thấy anh ôm mình thì đẩy anh ra:

“Buông em ra! Lập Thành anh làm gì vậy? ”

Anh thức dậy nhìn cô nổi nóng: “Chồng chỉ muốn ôm vợ ngủ thôi mà! ”

“Em không phải vợ anh! Buông ra! ”

“Đừng làm ồn nữa được không em? Làm ơn đi, em nên thừa nhận em chính là vợ của anh! ”

Cô đẩy mạnh anh ra nhưng không được đành quay mặt sang chỗ khác không để ý anh, anh ôm eo cô:

“Vợ à dậy ăn sáng đi nha em? ”

Anh vừa dứt lời đã bế cô đi vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân sau đó đi xuống nhà ăn.

Anh vào bếp làm vài ba món ăn sáng mang ra cho cô: “Anh đi em! ”

Cô không thèm nhìn cứ ngồi lì ra đó không quan tâm, anh kéo ghế gần cô: “Ăn đi nào! ”

Cô không chịu quay mặt lại nhìn anh, anh bèn ôm cô ngồi lên đùi mình đút cho cô:

“Anh... Em tự ăn được! ”_cô lên tiếng.

“Ngoan! Chồng đút vợ ăn nha! Há miệng! ”_anh đưa đồ ăn đến miệng cô, cô há miệng ngậm lấy rồi nhai cho nhanh.

Mất hơn nửa tiếng ăn sáng sau đó anh ôm cô lên phòng cho cô ngồi lên giường:

“Em ở nhà ngoan, nghỉ ngơi đi anh đi làm! ”_anh cúi đầu hôn lên trán cô.

Cô nhìn anh: “Anh muốn giam lỏng em sao? Thả em ra! ”

“Vợ à... Anh chỉ muốn bảo vệ em thôi, em đi không được ra ngoài nguy hiểm. ”

“Em đã nói em không phải vợ anh rồi mà. ”

“Em là vợ anh! Nhớ kỹ điều này!”_anh bóp miệng cô nhìn cô kiên định nói, rồi hôn lên môi cô một cái chào rồi đi.

11. Chương 11

Ở nhà cô chẳng hiểu tại sao anh lại thay đổi như vậy, anh lại có thể yêu cô trong lúc cô bị hôn mê sao? Đây có gọi là tình yêu thật sự không chứ?

Cô ngó nghiêng căn phòng nhìn những bức hình mà anh treo trong phòng toàn là ảnh cũ của hai người chụp chung có cả ảnh lúc cô hôn mê nữa.

Cô cố vịn tay đứng dậy nhưng vừa lê chân xuống giường đã té sấp mặt xuống đất. Cố bò qua bên kia tủ mở két sắt.

“Mật mã là gì ta? ”_cô tò mò suy nghĩ không biết anh cất gì trong đó. Không thể nào là tiền, còn có thể là gì chứ? Tài liệu mật sao?

Cô bấm ngày sinh của anh, không phải, của ả ta cũng không. Ngày sinh của cô cũng không, vậy thì chỉ có thể là... Ngày cưới!

Cạch.

Cửa két sắt mở ra cô nhìn bên trong là váy cưới cô tự may đã được giặt sạch thơm tho và giấy đăng ký kết hôn.

Cô cầm lên xem không nghĩ anh lại có thể quý những thứ này như thế.

Đang còn mãi phân vân thì nghe chuông cửa, cô không biết ai tới cả, cũng không thể mở cửa.

Cô gọi cho anh:“Alo? ”

Anh đang họp nghe cô gọi lòng vừa mừng vừa lo:“Alo vợ yêu có chuyện gì vậy em? ”

“Có người tới... Anh về xem ai đi!”_cô lạnh nhạt nói với anh.

Ở dưới ả ta bấm chuông thấy không ai mở thì theo mật mã cũ mở khóa vào nhà.

Ả tự tiện lên phòng chính mở cửa ra thì thấy cô nằm bò trên đất ả kinh hãi:

“Tịch Hàm sao cô ở đây? Cô là người hay ma vậy? ”_ả ta đứng đờ người nhìn.

Cô nhìn ả ta cười nhạt nói:“Là ma đó chị chạm thử xem! ”

“Cô... Cô đừng tự đắc cô vào đây làm gì ăn trộm sao hả? ”_ả ta bước vào hơi sợ nhìn cô.

“Tôi đâu có như chị mà phải làm như vậy... Giờ tôi danh chính ngôn thuận làm Lập phu nhân dù trước chị hay sau chị tôi đều có danh phận rõ ràng, không tranh đấu như chị. ”_cô khinh miệt nói với chị ta kẻ đã làm mình đau khổ. Càng nghĩ càng chán ghét không ngờ rằng trước kia cô từng có thể xem chị ta là bạn.

Ả ta tức sôi máu bước tới đẩy xe lăn về phía cô:

“Để tôi xem cô còn mạnh miệng được không! ”

Cô trợn mắt nhìn chiếc xe lăn lao tới mình:

“Không! ”

“Ừ! ”

Cả cô và ả đều khinh ngạc, cô cảm nhận hơi ấm bao lấy mình, mở mắt ra là anh đã ôm lấy cô vào lòng, xe lăn đụng vào lưng anh.

“Anh... ”_cô lo lắng nhìn anh đưa tay ôm mặt anh:“Anh có sao không hả? Sao lại ngốc như vậy chứ? Huhu... Anh điên sao? ”

“Anh không sao chỉ có chút này sao làm khó anh hả? Em sợ lắm phải không? ”_anh hôn lên má cô trấn an.

Ả ta run rẩy nhìn anh:“Lập Thành em... Em không có ý đâu anh... Em... ”

Anh hung dữ nhìn cô ta bằng ánh mắt rực lửa:“Cô dám làm hại cô ấy sao? ”

“Không... Không phải... Em chỉ muốn đến thăm anh. Em nhớ anh!”_ả ta mặt dày đi lại nước mắt ngấn mi ôm lấy tay anh.

Anh hất mạnh ả ta ra:“Tôi không cần biết cô đến vì mục đích gì, nhưng chỉ cần cô làm hại cô ấy tôi sẽ không tha cho cô. Trước khi tôi nổi điên lên cô nhanh rút đi.”

“Không... Em... Em nhớ anh mà... ”

“Cút! ”_anh ôm cô đứng dậy hất ả ta ra rồi đi.

Cô tựa đầu vào vai anh nhìn anh:“Cảm ơn anh đã về kịp lúc! ”

“Ngốc quá! Em là vợ anh bảo vệ em là nghĩa vụ của anh. ”

12. Chương 12: Kết

Anh bế cô rời khỏi phòng xuống dưới nhà, ả ta cũng lủi thủi theo sau. Khi anh đặt cô xuống ghế ngồi thì ả nắm tay anh:

“Anh à mình quay lại nha anh? Em biết em sai rồi, em sẽ không nghe lời ba nữa đâu nha anh?”

“Tôi bảo cô đi rồi cơ mà giờ tôi đã có Tịch Hàm rồi, tôi không cần cô nữa rõ chưa hả? ”

“Anh à đừng như vậy mà! Em ấy làm sao bằng em chứ anh? Chúng ta đã bên nhau rất lâu rồi mà. Em có thể chăm sóc anh, có thể sinh con cho anh nữa. Anh... Mình quay lại đi! ”

Anh quay lại hất ả ta ra:“Cho dù cô ấy không đi được, không tự chăm sóc bản thân thì vẫn còn tôi chăm cô ấy. Tôi không cần con chỉ cần cô ấy là đủ rồi. Chúng ta đã kết thúc rồi cô đi đi. ”

Ả ta biết chẳng thể lay chuyển được anh nữa rồi thì cầm túi xách rồi đi. Là chính ả không còn đủ tư cách để níu kéo anh, là ả đã tự tay hủy đi hạnh phúc của mình.

Cô nhìn anh bằng một ánh mắt khác, một ánh mắt dịu dàng yêu thương:

“Sao anh không giữ chị ấy lại? ”

Anh ngồi xuống ôm cô vào lòng đặt chân cô lên đùi mình xoa bóp cho cô:

“Người anh yêu không còn là cô ấy, mà là em, em biết không? ”

“Tại sao lại yêu em của hiện tại mà không phải là của quá khứ? ”_cô nhớ lại lúc trước mình bị anh từ chối tình cảm, bị anh hất hủi lạnh nhạt mà đau lòng.

“Anh có yêu em của quá khứ, chỉ là em không nhận ra thôi vợ ngốc à!”_anh hôn nhẹ lên trán cô.

Cô tựa vào lòng anh hít lấy hơi ấm của anh vừa ấm áp, vừa hạnh phúc lạ thường.

“Từ giờ anh sẽ ở bên cạnh em chứ?”

“Ngoài em ra anh không còn chỗ để đi! ”_anh xoa mặt cô chọc ghẹo nhưng cũng là lời thật lòng nói.

Dù là 5 năm, 10 năm, 20 năm hay 100 năm...đến chết đi chẳng nữa, mà cô vẫn là cô thì anh vẫn là anh, sẽ yêu cô rất nhiều không giảm bớt.

Không ai nói trước được tương lai nhưng dám biến điều mình muốn thành tương lai và nắm chắc nó mới là người bản lĩnh.

Anh cần cô, cô không biết chăm sóc người khác không sao cả anh chăm sóc cô. Cô không thể yêu thương thêm ai khác không sao cả chỉ cần cô yêu mình anh là đủ.

[...]

Ba tháng sau cô tập tành đi lại được, cô cố tập đi như em bé mới lớn.

Anh ngồi trên ghế cạnh bể bơi nhìn cô vỗ tay:

“Cố lên nào vợ yêu! ”

Cô mỉm cười cố gắng giữ thăng bằng nhắc từng bước chân, bước tới trước hướng về phía anh:

“Chồng ơi em có tin vui cho anh nè!”

“Lại đây cho chồng xem đi vợ yêu!” _anh động viên nôn nóng nhìn cô.

Cô tới gần, nhào vào lòng anh để anh ôm lấy mình:

“Sáng nay đi khám bác sĩ nói... Nói... Em có thai hai tháng rồi đó! ”

Anh ngạc nhiên nhìn cô:“Thật... Thật... Thật sao? ”

“Vâng ạ! ”

Anh hạnh phúc tột cùng ôm cô xoay vòng vòng:

“A! Cảm ơn em! Cảm ơn em vợ yêu!”

Sẽ không ai là cô dâu hạnh phúc đến suốt cuộc đời nếu chú rể không phải là người yêu bạn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dau-chet>